

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: A.G.**, nar. X, státní příslušnost Kazašská republika, t.č. v Ú., ul. V. č. p. 16, zastoupeného Mgr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem v Praze 2 - Vinohrady, ul. Rumunská č. p. 28/22, PSČ 120 00, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v u v n i t r a**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2014, č. j. OAM-227/ZA-ZA14-HA03-2013, E. č. B001731,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Maroši Matiaškovi, LL.M., **s e p ř i z n á v á** **odměna** za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v částce **6.800,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou ze dne 11. 3. 2014 ve znění jejího doplnění ze dne 31. 3. 2014 domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2014, č. j. OAM-227/ZA-ZA14-HA03-2013, E. č. B001731, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, ust. § 13 odst. 1, odst. 2, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě žalobce nekonkrétně namítl, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav

věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále má žalobce za to, že žalovaný porušil i ust. § 12 zákona o azylu, když žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v tomto paragrafu. Vedle toho se žalobce domnívá, že žalovaný porušil i ust. § 14 zákona o azylu, když u žalobce existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Taktéž je žalobce přesvědčen, že žalovaný porušil ust. § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Rovněž se žalobce domnívá, že žalovaný porušil i ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Ustanovený právní zástupce žalobce k žalobcovu návrhu pak v doplnění žaloby uvedl, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce zmínil, že v případě navrácení do země jeho původu by byl vystaven mučení, ponižujícímu a nelidskému zacházení a také hrozbě smrti, jelikož mu hrozí pronásledování a riziko mučení a jiného krutého a nelidského zacházení z náboženských důvodů a také šikana ze strany policejních složek z důvodu opuštění své země původu. Žalobce má za to, že okolnosti, které uvedl v dotyčné žádosti, dostatečně popisují a prokazují jeho odůvodněný strach z pronásledování a z rizik špatného zacházení po jeho nuceném návratu zpět do země původu. Žalobce je přesvědčen, že ze strany státních orgánů v zemi jeho původu došlo k takovému jednání, které se neslučuje se základními lidskými právy, a to zejména s právem na život, lidskou důstojnost, osobní svobodu a svobodu vyznání, přičemž ve vztahu k bližšímu popisu skutečností žalobce odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dále právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce odkazuje na četné zprávy o situaci panující v Kazachstánu, které přisvědčují jeho argumentům, že by po svém návratu nutně čelil ze strany státních orgánů v zemi svého původu špatnému zacházení. Žalobce poukazuje především na sdělení organizace Human Rights Watch a zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA, z nichž obsáhle odcitoval vybrané pasáže. V návaznosti na to pak právní zástupce žalobce uvedl, že sdělení organizace Human Rights Watch poukazuje na skutečnost, že pachatelé mučení, když mučení zůstává v Kazachstánu běžnou součástí vězeňství, kde je chabé dodržování lidských práv, nejsou ve většině případů potrestáni, jak lze vidět na příkladu událostí v Zhanaouenu v prosinci 2011. Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA pak rovněž pojednává o chabém dodržování lidských práv v Kazachstánu a také toho, že mučení je zde běžnou součástí vězeňství, dále že v tamní justici je přítomna korupce, která je schopna významně ovlivnit soudní proces. Dále právní zástupce žalobce uvedl, že mučení v Kazachstánu si všímají i neziskové organizace působící na území Kazachstánu, které zaznamenaly mučení za účelem přiznání nejvíce u zadržených osob předtím, než je případ postoupen soudu. Žalobce poukazuje i na to, že v roce 2013 bylo sice několik kazachstánských policejních důstojníků obviněno z mučení a byl přijat Národní preventivní mechanismus proti mučení, avšak Koalice proti mučení, nevládní organizace hlásí 201 stížností na mučení a špatné zacházení jen za první polovinu roku 2013. Dle žalobce se situací v Kazachstánu zabývá dlouhodobě i organizace Amnesty International, jejíž zástupkyně prohlásila, že zákonný zákaz mučení a prohlášení vlády o boji s ním jsou jen deklaratorní prohlášení bez úmyslu dodržovat je. Žalobce má obavy, že po navrácení do země původu bude vystaven perzekuci ze strany kazašských státních orgánů kvůli jeho snaze získat v jiné zemi mezinárodní ochranu, přičemž již dříve vypověděl, že již po jeho první návštěvě České republiky byl v Kazachstánu dotazován velice nátlakovým způsobem na to, co v České republice pohledával. Žalobce trvá na tom, že po případném vrácení do Kazachstánu by již čelil otevřené policejní šikaně, která by se neslučovala se základními lidskými právy.

Dále právní zástupce žalobce uvedl, že u žalobce jsou splněny podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedeného v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, jednak když žalobce se nemůže vrátit do Kazachstánu kvůli hrozbě pronásledování, neboť žalobce je minoritního islámského vyznání, a proto mu v případě návratu do Kazachstánu hrozí z těchto důvodů mučení, šikana a nelidské zacházení ze strany státních orgánů, a jednak když důvodem pro hrozící pronásledování jsou náboženské důvody. Žalobce je příslušníkem minoritní větve tzv. čistého islámu, která není státem uznávanou církví, přičemž na přetrvávající diskriminaci příslušníků neuznávaných náboženských skupin upozorňuje např. organizace Forum 18 a také zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA, odbor demokracie, irských práv a práce, z nichž vyplývá diskriminace náboženských menšin v Kazachstánu. Žalobce je přitom přesvědčen, že žalovaný přikročil k hodnocení zpráv o pronásledování z náboženských důvodů v Kazachstánu pouze selektivně se zdůrazněním jenom určitých informací a tyto informace navíc neposuzoval ve svém kontextu. Dle žalobce zprávy jednoznačně prokazují, že kazachstánská vláda systematicky potlačuje náboženské menšiny využívajíc k tomu legální nástroje a formální státní aparát, a proto i s ohledem na tyto zprávy by měl být žalobci udělen azyl dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Právní zástupce žalobce rovněž uvedl, že pokud je žalovaný toho názoru, že u žalobce nejsou splněny důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tak mělo být aspoň rozhodnuto o udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Původcem vážné újmy totiž může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen či ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou ve smyslu odst. 2 dotyčného ustanovení. V případě žalobce se přitom jedná o ohrožení života z náboženských důvodů. Neposkytnutím mezinárodní ochrany se dle žalobce Česká republika dopouští porušení zásady non refoulement, jež spočívá ve vyloučení navrácení osoby do země, kde jí hrozí nebezpečí.

Vedle toho právní zástupce žalobce uvedl, že vzhledem k žalobcovu soukromému a rodinnému životu na území České republiky by mu měla být udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu, když v České republice pobývá D.N., jeho budoucí manželka s udělenou doplňkovou ochranou rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2011, č. j. OAM-290/ZA-06-HA03-2010, s níž žalobce žije ve společné domácnosti v Ústí nad Labem a očekává narození společného dítěte. Jeho budoucí manželku je přitom nutno považovat za osobu blízkou žalobci, když spolu mají reálně úzký a velmi blízký vztah. Žalobce v této souvislosti podotkl, že zákon o azylu umožňuje poskytnutí doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny pouze rodinnému příslušníkovi požívajícímu doplňkovou ochranu a že ust. § 14b zákona o azylu obsahuje výkladové pravidlo, nicméně žalobce s ohledem na svoji faktickou situaci, kdy plánuje se svojí partnerkou sňatek, čekají společného potomka a mají k sobě velmi blízký vztah, má za to, že soud by měl namísto gramatického výkladu užít teleologický výklad a vyjít z účelu ust. § 14b zákona o azylu. Proto je žalobce přesvědčen, že v jeho případě je místo pro užití institutu doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu. Dle žalobce v případě návratu do jeho vlasti by zcela jistě došlo k ukončení jeho současného partnerského vztahu a partnerku by vystavil riziku spojenému s jeho návratem do země původu. Svá tvrzení o partnerském soužití a očekávané narození potomka pak žalobce doložil jednotlivými listinami připojenými k doplnění žaloby v příloze.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, jelikož neprokazují, že by ze strany žalovaného došlo k porušení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi jeho původu a na žalobou napadené rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem a jednotlivými ustanoveními správního řádu, takže toto rozhodnutí není vadné či nezákonné. Žalovaný trvá na tom, že v případě žalobce byl zjištěn skutečný stav věci, byly vyhodnoceny všechny okolnosti, které žalobce ve správním řízení uváděl, a byly opatřeny v dostatečné míře potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný proto nepovažuje obavy žalobce, pokud ten bude dodržovat platné kazachstánské zákony, které nelze považovat za diskriminační, v případě jeho návratu do Kazachstánu za opodstatněné. Problém vyznavačů tzv. čistého islámu dle žalovaného spočívá v tom, že tito se odmítají registrovat, a proto také mívají v Kazachstánu potíže s policisty. Registrace náboženských skupin je přitom vyžadována i ve vyspělých demokraciích včetně České republiky, přičemž tuto registraci nelze považovat za šikanózní povinnost. K tomu žalovaný podotkl, že i v České republice nemůže vznikat a vyvíjet činnost církev a náboženská společnost, jejíž činnost je v rozporu s právními předpisy, která ohrožuje demokratické základy státu, jeho suverenitu a územní celistvost nebo je v rozporu s ochranou veřejné mravnosti, pořádku, zdraví, principy lidskosti a snášenlivosti a bezpečnosti osob nebo rozněcuje nenávist a nesnášenlivost, podporuje násilí atd. nebo je utajována v celku nebo v některých částech, stejně jako organizační struktura církve a náboženské společnosti a vazby na zahraniční složky, a proto registraci náboženských skupin nelze považovat za porušování lidských práv, když se jedná o zákonem stanovenou úpravu. Žalovaný v této souvislosti poukázal na čl. 16 Listiny základních práv a svobod s tím, že zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu je zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob a nelze jej považovat za výraz porušování lidských práv, v daném případě náboženské svobody, přičemž žalobce se tomuto požadavku nepodřídil. Dle žalovaného aktivity organizací, které představují riziko pro bezpečnost obyvatel, monitoruje každý stát, včetně zemí s vysokým standardem dodržování lidských práv a svobod.

Dále žalovaný uvedl, že z použitých informací je zřejmé, že v Kazachstánu je možné se dovolat ochrany proti zneužití pravomoci ze strany státních orgánů a tím, že Kazachstán překonal ostatní státy bývalého SSSR ve své podpoře náboženské tolerance a respektování práv náboženských menšin. Žalovaný má za to, že při případném vymáhání ochrany občanských práv nelze odmítnout význam institucí, které vznikly z popudu vlády, prostřednictvím nichž mohou náboženská sdružení vyřešit veškeré problémy vznikající na oblastní úrovni tím, že požádají tyto instituce o ochranu svých práv, např. Radu pro vztahy s náboženskými sdruženími kazašské vlády, mezi jejíž členy patří hlavní představitelé mnoha církví zastoupených v Kazachstánu – Asociace náboženských sdružení, národní Výbor pro lidská práva, Ministerstvo spravedlnosti a Úřad komisaře pro lidská práva Kazašské republiky. Žalovaný trvá na tom, že k perzekuci muslimů tzv. čistého islámu nedochází, ovšem existuje tu stálá kontrola ze strany orgánů dbajících na dodržování zákonů. Muslimské kongregace nezávislé na DSMK neztrácejí svou faktickou samostatnost, přičemž v Kazachstánu existují mechanismy a instituce, které jsou schopny dále bránit případné snaze o centralizaci jednotlivých islámských kongregací pod jednu zastřešující organizaci.

Vedle toho žalovaný uvedl, že po propuštění z výkonu trestu žalobce již žádné problémy ve smyslu zákona o azylu s kazašskými policisty neměl s tím, že pokud žalobce bude dodržovat platné zákony země, tak mu tyto problémy ani nehrozí. Navíc žalobce v souvislosti

se svojí náboženskou orientací k tzv. čistému islámu nebyl v zemi svého původu ani obviněn. Dále žalovaný podotkl, že z přiložených informací o Kazachstánu je zřejmé, že proti nesprávnému či nezákonnému postupu policistů má žalobce možnost se v případě jeho návratu do Kazachstánu domoci ochrany svých práv. Skutečnost, že v Kazachstánu není dodržování lidských práv na požadované úrovni, není dle žalovaného zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany, neboť každou žádost je třeba posuzovat individuálně. Hrozbu pronásledování přitom nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno nebo dokonce již bylo zahájeno trestní stíhání v právním a v institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je dle žalovaného nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje těchto standardů, má být poskytnut azyl. Již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, kdy žalovaný zmínil rozsudek ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 - 46, že azyl je institutem výjimečným a že mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu. Žalovaný ze své pozice přitom ani nemůže hodnotit, zda se žalobce nějakého trestného činu dopustil či nikoliv, přičemž po svém propuštění z vězení žalobce již nebyl z žádného trestného činu obviněn.

Dále žalovaný uvedl, že skutečnost, že žalobce v současné době žije ve společné domácnosti s osobou požívající doplňkovou ochranu, není zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany na území České republiky, když k úpravě partnerských vztahů neslouží institut azylu.

Závěrem žalovaný zmínil, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by kazašskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest, navíc žádné orgány České republiky neposkytují žádným orgánům Kazašské republiky informace o tom, kdo zde požádal o udělení mezinárodní ochrany, a proto i v tomto směru jsou žalobcovy obavy neopodstatněné. Žalovaný trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu se zákonem o azylu ani s mezinárodními závazky České republiky a že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Na podporu tohoto přesvědčení žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 3 Azs 89/2007 a sp. zn. 8 Azs 23/2008 a ze dne 24. 4. 2008, sp. zn. 7 Azs 12/2008.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů o doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.

ř. s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není naprosto důvodná.

Z předmětné žaloby ve znění jejího doplnění vyplývá, že žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný mu měl udělit azyl popř. doplňkovou ochranu z důvodů uvedených zejména v ust. § 12 písm. b) a ust. § 14a a ust. § 14b zákona o azylu.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

V ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě zvláštního zřetele hodném udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ust. § 12 nebo ust. § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle ust. § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ust. § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který nemladší 18 let. Podle ust. § 14b odst. 3 citovaného zákona je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci a

předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. A podle ust. § 14b stejného zákona platí, že v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

V ust. § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ust. § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný je zřejmé, že žalobce opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to ve snaze vyhnout se jeho návratu do Kazachstánu, neboť byl v této zemi údajně neustále obtěžován policejními orgány, které jej údajně neoprávněně obvinily a uvěznily pro těžké ublížení na zdraví, dále mu údajně rovněž vyhrožovali a týrali pro jeho náboženské vyznání, jelikož žalobce v průběhu výkonu trestu přijal tzv. čistý islám, a dále se jej údajně pokoušeli nezákonně obvinít ze zabíjení člověka, avšak nakonec byl žalobce propuštěn.

Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, které uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. v Kazachstánu, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce se ani nezmiňoval, že by se podobné činnosti ve své vlasti věnoval. Tomuto závěru soudu o tom, že žalobci nesvědčí důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu ostatně koresponduje skutečnost, že žalobce v žalobě výslovně nenamítal, že mu tento důvod svědčí.

Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat žalobcův nesouhlas s jeho vězněním v roce 2006, když údajně čin jemu kladený za vinu nespáchal a údajně musel ve vězení neprávem strávit 5 let. Již

žalovaný správně poznamenal, že v jeho kompetenci není jakkoliv posuzovat zákonnost pravomocně vydaného kazašského soudního rozsudku nad žalobcem bez bližší znalosti celého konkrétního případu. V této souvislosti je navíc třeba zdůraznit, že z obsahu správního spisu vyplynulo, že dotýčný odsuzující rozsudek byl potvrzen i kazašským soudem vyšší instance. Za tohoto skutkového stavu soud souhlasí se žalovaným, že žalobcův případ byl řádně posouzen kazašskými soudy podle tamějších platných zákonů. Taktéž žalobcovy údajné problémy s kazašskými policejními orgány po jeho propuštění z výkonu trestu, když po něm požadovaly spolupráci, dle názoru soudu nepředstavují azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobce vyplynulo, že poté co tuto spolupráci odmítl, byl bez dalšího propuštěn. V daném případě je nutné zmínit i skutečnost, že žalobce měl problémy s kazašskými policejními orgány po své propuštění díky tomu, že se stal stoupencem náboženské skupiny tzv. čistého islámu, díky čemuž se dostal do podezření z nelegální činnosti, a to pro příslušnost k této náboženské skupině. Podstatné pro daný případ ovšem je to, že v souvislosti se svým vyznáním nebyl žalobce delší dobu policií zadržován a ani nebyl v této souvislosti obviněn z nějakého trestného činu. Navíc žalobce ve svých vyjádřeních neuváděl, že by byl přímo členem nějaké náboženské skupiny, se kterou by se pravidelně scházel k vykonávání modliteb, popř. že by mu bylo ve vykonávání náboženských obřadů nějak bráněno. Žalobcovo případné časté předvolávání na policii tak není možné bez dalšího považovat za náboženskou perzekuci. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že problém vyznavačů tzv. čistého islámu je dán tím, že tito vyznavači se odmítají registrovat, a proto také mívají v Kazachstánu potíže s policisty. Registrace náboženských skupin je přitom vyžadována i ve vyspělých demokraciích včetně České republiky, přičemž tuto registraci nelze považovat za šikanózní povinnost, jak již správně podotkl žalovaný. I v České republice nemůže vznikat a vyvíjet činnost církev a náboženská společnost, jejíž činnost je v rozporu s právními předpisy, která ohrožuje demokratické základy státu, jeho suverenitu a územní celistvost nebo je v rozporu s ochranou veřejné mravnosti, pořádku, zdraví, principy lidskosti a snášenlivosti a bezpečnosti osob nebo rozněcuje nenávist a nesnášenlivost, podporuje násilí atd. nebo je utajována v celku nebo v některých částech, stejně jako organizační struktura církve a náboženské společnosti a vazby na zahraniční složky, a proto registraci náboženských skupin nelze považovat za porušování lidských práv, když se jedná o zákonem stanovenou úpravu, která je souladná např. v rámci České republiky s čl. 16 Listiny základních práv a svobod. Na základě výše uvedených skutečností soud uzavírá, že zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu je zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob a nelze jej považovat za výraz porušování náboženské svobody. Rovněž dle žalobce údajně nezákonné jednání kazašské policie při jeho zadržení v důsledku možného zavinění smrti jeho známého, který spáchal sebevraždu oběšením, podle názoru soudu nepředstavuje azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, když žalobce sice byl na prvopočátku vyšetřován pro podezření ze spáchání trestného činu zabití, avšak pro daný případ podstatné je, že nakonec byl žalobce propuštěn bez dalšího vyšetřování, jelikož příbuzní zesnulého doložili písemné prohlášení o tom, že dotýčný muž spáchal sebevraždu v důsledku svého onemocnění. Taktéž žalobcovo zadržení v roce 2011, kdy byl svědkem jakožto náhodný kolemjdoucí střelby do demonstrantů ve městě Zanaozen, přičemž žalobce byl zadržen asi ještě s dalšími 500 lidmi na 15 dnů, dle názoru soudu nepředstavuje azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, když žalobce sice byl policisty zadržen, vyslýchán a fyzicky napadnut, ovšem v této souvislosti nebyl obviněn z žádného trestného činu a po 15 dnech byl propuštěn s tím, že předtím musel ještě podepsat prohlášení, že neviděl žádné nezákonné jednání policistů. Při učinění těchto

dílčích závěrů soud vycházel ze skutečnosti, že informace o Kazachstánu z hlediska náboženské svobody, které jsou založeny ve správním spise, se sice zmiňují o určitých omezeních a postizích některých přesně vymezených náboženských skupin, nikoliv však jednotlivých věřících, přičemž rozhodně z nich nelze dovodit, že by každý věřící muslim hlásící se k menšinové větvi islámu včetně tzv. čistého islámu byl ve své vlasti omezován na svých náboženských právech. Je sice pravdou, že dle dostupných zpráv o Kazachstánu není povoleno modlení v malých neregistrovaných skupinách, avšak na druhou stranu dle těchto zpráv faktem je, že zákon nemůže omezit modlení v soukromí. Dále je třeba uvést, že v Kazachstánu jsou jakékoliv náboženské obřady zakázány ve státních institucích, včetně věznic, a proto pokud bylo žalobci ve vězení bráněno praktikovat tradiční muslimské modlitby, bylo ze strany pracovníků vězeňské služby postupováno v souladu se zákonem, třebaže striktně. Vedle toho je třeba uvést, že pokud na žalobci bylo páčáno násilí ze strany policie či vězeňské služby, nic mu nebránilo v tom, aby si stěžoval na nezákonný či nepřiměřený postup vůči jeho osobě, když ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 123003/2012-LPTP, a jejího doplnění, č. j. 94212/2013-LPTP, vyplývá, že tak učinit mohl prostřednictvím kazašského ombudsmana či sítě neziskových organizací zaměřených na ochranu lidských práv.

Výše uvedené závěry dle názoru soudu korespondují např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, sp. zn. 3 Azs 303/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz a který pojednává o tom, že skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven, s tím, že pokud žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je ve shora uvedeném směru problematická, tak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. §12 zákona o azylu. Vedle toho Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, a to např. ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 - 46, že azyl je institutem výjimečným a že mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu.

Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že ten nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení z jednotlivých výpovědí žalobce ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky nevyplývalo, že by v české republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení.

Rovněž tak soud neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud ve svém rozhodnutí, které je předmětem tohoto přezkumu, vyslovil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Kazachstánu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela

správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Kazachstánu, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany kazašské policie nehrozí.

Dále soud uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval případným udělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu i pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech v Kazachstánu, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by kazašskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest. Navíc je rovněž třeba podotknout, že žádné orgány České republiky neposkytují žádným orgánům Kazašské republiky informace o tom, kdo zde požádal o udělení mezinárodní ochrany, a proto i v tomto směru jsou žalobcovy obavy neopodstatněné.

Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobce taktéž dovedl, že u něj nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobce, dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplývalo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce tak, jak předvídá ust. § 14b zákona o azylu. Skutečnost, že žalobce v současné době žije ve společné domácnosti s osobou požívající doplňkovou ochranu, tedy D.N., s níž se žalobce hodlá oženit a s níž žalobce čeká společného potomka, není zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany na území České republiky, když k úpravě partnerských vztahů neslouží institut azylu. Dikce ust. § 14b zákona o azylu je jednoznačná, přičemž soud se v tomto směru od zákonné úpravy nemůže naprosto nijak odchýlit pomocí teleologického výkladu, jak požadoval žalobce, neboť by tím postupoval ve zjevném rozporu se zákonem.

K případné legalizaci pobytu žalobce na území soud považuje za potřebné zdůraznit, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů mohl a může žalobce využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, dokonce dovedl, že manželství se státním občanem ČR není důvodem pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany. Žalobce by měl vzít v potaz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57, který je dostupný na www.nssoud.cz a ve kterém je výslovně uvedeno že „*manželství se státní občankou ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrany se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. NSS dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť*

stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.“

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal naprosto důvodnými ani žalobcovy námitky o tom, že se žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem, že by podrobně neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu ani s mezinárodních závazků České republiky, přičemž žalobce nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Žalobci byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny tomuto advokátovi za zastupování žalobce. Soud přiznal advokátu JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M. odměnu ve výši 6.800,-Kč, která se skládá z částky 6.200,-Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2011 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

v Ústí nad Labem dne 31. července 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová